
Deklarace míru a ukončení války (DPCW)

Preambule

Připomínajíc zásady a principy Charty Spojených národů a dalších mezinárodních dokumentů včetně Všeobecné deklarace lidských práv,

potvrzujíc, že všichni lidé jsou součástí jedné rodiny lidstva s právem na lidskou důstojnost, že každý člověk je nositelem rovných a nezcizitelných práv, která zajišťují nejdůležitější zásady pro zachování svobody, spravedlnosti a míru po celém světě,

s cílem udržet mezinárodní mír a bezpečnost a s odhodláním předat svět bez válek jako neocenitelné dědictví pro nastupující generace,

zajišťujíc přijetí principů a ustanovení metod tak, aby nedocházelo k používání ozbrojených sil, kromě případů omezení uvedených v mezinárodním právu,

znovu potvrzujíc víru v základní lidská práva, v nezcizitelnou hodnotu lidského života, v rovnost práv mezi muži a ženami, v podporu společenské prosperity a zajištění lepších životních podmínek pro lidstvo a budoucí generace a v potřebu nastolit mírové soužití světových náboženství, vyznání a ras,

uznávajíc, že principy rovnosti a sebeurčení národů představují zásadní příspěvek pro současné mezinárodní právo, a že jejich efektivní zavedení má tu nejvyšší důležitost,

berouc na vědomí všeobecný závazek světových náboženství podporovat mírovou koexistenci, toleranci, vzájemný respekt a společného ducha, který prostupuje všechna náboženská Písma a svaté texty,

berouc na vědomí svrchovanou rovnost států a

v přesvědčení, že soudní a jiná opatření řešení sporů můžou nahradit vládu války vládou práva

Vyzývá státy

aby zajistily podmínky, v kterých by mohlo docházet k naplnění spravedlnosti a respektování povinností vyplývajících z mezinárodního práva a,

aby ve shodě společného ducha, který prostupuje veškerými Písmy a svatými texty, a v souladu s mezinárodním právem zajišťujícím základní lidská práva a svobody, zavedly nezbytná opatření proti jakémukoli násilí či konfliktu vzniknuvším ve jménu víry či náboženství,

k postupnému odstoupení od zbraní hromadného ničení a zbraní způsobujících rozsáhlé a zbytečné utrpení a zbraní, které nejsou v souladu s mezinárodním humanitárním právem.

Signatáři předkládané *Deklarace* tímto naléhají k vynaložení veškerého úsilí k postupnému přijetí a respektování *Deklarace* všemi státy.

Článek 1

Zákaz hrozby nebo použití síly

1. Státy mají povinnost znovu potvrdit, že se za jakýchkoli okolností zdrží používání ozbrojené síly, vyjma situací, kdy je k tomu dovoleno na základě mezinárodního práva, a mají povinnost odsoudit agresi jako zdroj mezinárodního zločinu.
2. Státy mají povinnost se v mezinárodních vztazích zdržet ohrožování a používání ozbrojené síly k narušování územní integrity, nebo politické nezávislosti jakéhokoli státu, nebo za jakýmkoli jiným účelem, který je v rozporu s Chartou Spojených národů nebo mezinárodním právem obecně.
3. Státy mají povinnost zakázat jakýkoli čin, nebo hrozbu násilí, které podporují individuální nebo kolektivní kriminální agendu, ať už jsou motivy a účel jakékoli.
4. Státy mají povinnost se zdržet jakéhokoli zasahování do vnitřních konfliktů jiných států.

Článek 2

Válečný potenciál

1. Státy mají povinnost spolupracovat za účelem postupné celosvětové redukce výroby zbraní a výzbroje.
2. Státy mají povinnost nevyrábět, nespolupracovat, nepovzbuzovat a nepodněcovat k výrobě zbraní hromadného ničení, mimo jiné chemických, biologických a jaderných zbraní, nebo zbraní schopných

způsobit rozsáhlé a zbytečné utrpení nebo zbraní, které nejsou v souladu s mezinárodním humanitárním právem.

3. Státy mají povinnost zajistit, že existující zbraně hromadného ničení, zbraně schopné způsobit rozsáhlé a zbytečné utrpení a zbraně, které nejsou v souladu s mezinárodním humanitárním právem budou postupně demontovány a zničeny. Státy mají povinnost spolupracovat na odzbrojování a redukci počtu zbraní, ideálně pod mezinárodním dohledem. Vyřazené výroby a sklady zbraní změni svou funkci a budou použity k účelu prospěšnému pro lidstvo obecně.

4. Státy mají povinnost usilovat o redukci nadměrné stálé armády a vojenských základen.

5. Státy mají povinnost spolupracovat a postupně oslabit obchod se zbraněmi a pokusit se zmenšit přísun malorážových zbraní do rukou ne-státních činitelů.

Článek 3

Přátelské vztahy a zákaz činů agrese

1. Podle Rezoluce č. 2625 (XXV) Valného shromáždění Organizace spojených národů, mají státy povinnost rozvíjet přátelské vztahy založené na respektování principu rovnosti a sebeurčení národů a mají povinnost zajistit adekvátní opatření k posílení celosvětového míru.

2. Státy mají povinnost zdržet se jakékoli násilné akce, která by bránila národům v právu na jejich sebeurčení.

3. Státy mají povinnost odsoudit nelegální okupaci území, která je výsledkem hrozby či použití ozbrojené síly způsobem odporujícím mezinárodnímu právu.

4. Státy mají povinnost podporovat odpovědnost, včetně zajišťování vyšetřování domnělého porušování mezinárodního práva, zejména co se týká hrubého porušení Ženevských úmluv a jejich Dodatkových protokolů, a mají povinnost učinit opatření zajišťující, aby se státy, občané nebo korporace jakkoli neúčastnili porušování mezinárodního práva.

5. Státy mají povinnost odsoudit a kriminalizovat ve své národní legislativě plánování, přípravu, zahájení nebo provedení politické či vojenské akce osobou v pozici moci nebo autority jako agresivní čin, který podle své povahy, závažnosti a dosahu porušuje mezinárodní právo a stává se tak zločinem.

6. Státy mají povinnost nedovolit, aby jejich území sloužilo jiným subjektům, ať se jedná o státy či jiné zainteresované strany, za účelem zahájení ozbrojené akce proti jinému státu.

7. Státy mají povinnost vzít na vědomí princip svrchované rovnosti států, a mají povinnost konzultovat spolu se všemi jinými státy, na základě vzájemného respektu, témata, které se jich týkají, za účelem vyřešení a prevence konfliktů, které by mohly nastat. Opatření musí být aplikována bez porušování lidskoprávních zákonů a lidské důstojnosti.

Článek 4

Státní hranice

1. Podle Rezoluce 2625 (XXV) Valného shromáždění Organizace spojených národů má každý stát povinnost zdržet se v rámci mezinárodních vztahů vojenských, politických, ekonomických či jakýchkoliv jiných nátlaků směřujících proti územní integritě nebo politické nezávislosti jiného státu, či k jakémukoli jinému jednání, které není v souladu se záměry Organizace spojených národů. To se netýká instancí, kdy je takových donucovacích prostředků použito na právním základě, to jest, k donucení státu, aby zastavil konání mezinárodně protiprávního konání nebo když je tak schváleno Radou bezpečnosti OSN.

2. Každý stát má povinnost zdržet se hrozeb nebo použití ozbrojené síly k narušení existujících, mezinárodně uznaných hranic jiného státu, nebo jako prostředku k řešení mezinárodních sporů, včetně územních a hraničních sporů, způsobem neslučitelným s mezinárodním právem.

3. Každý stát má povinnost zdržet se jakéhokoli podněcování, plánování, přípravy, iniciace či rozkazu k agresivnímu jednání státu, skupiny států, organizace států, nebo jakéhokoli ozbrojeného uskupení, či jakéhokoli zahraničního nebo vnějšího subjektu, za účelem narušení suverenity, politické nezávislosti, nebo územní integrity jiného státu.

Článek 5

Sebeurčení

1. Povinnost každého státu zdržet se jakékoli hrozby nebo použití ozbrojené síly proti územní integritě nebo politické nezávislosti jiného státu zahrnuje povinnost zdržet se jakéhokoli jednání, které by vedlo k rozdělení jiného státu, či jeho násilného odtržení nebo anektování jakékoli části tohoto státu.

2. V souladu s právem na sebeurčení národů, se státy nemají podílet na jakékoli intervenci, jejímž cílem je stát rozdělit nebo separovat způsobem, který je v rozporu s mezinárodním právem.

3. Každý stát má povinnost zdržet se předčasného uznání územní jednotky, která byla domněle odtržena od jiného státu, až do té doby, dokud nedojde k rozvinutí funkční moci, kapacit a právního ukotvení pro fungování územní jednotky jako státu.

4. V souladu s tímto článkem, by státy měly podpořit ty národně-územní jednotky, které byly kvůli dlouhodobým vnějším nebo historickým faktorům rozděleny, aby se zapojily do spolupráce a vzájemného dialogu. Státy mají povinnost zajistit, že rozděleným národům bude poskytnuto právo na sebeurčení, včetně, mimo jiné, opatření, která mohou vést k ustanovení společné vlády.

5. Jakýkoli politický systém, jehož uplatňování moci je založeno na stálé autoritě jedince nebo režimu, který projevuje odmítavý postoj vůči právu na sebeurčení, musí být odsouzen.

Článek 6

Řešení sporů

1. Státy musí uznat závazek urovnat své mezinárodní spory mírovými prostředky skrze Mezinárodní soudní dvůr, další soudní subjekty, regionální soudní ujednání, či skrze arbitráž, mediaci, smírčí řízení, nebo skrze jakoukoli jinou formu alternativního způsobu urovnávání a to způsobem, který neohrožuje mezinárodní mír a bezpečnost. Státy mají povinnost vykonat jakýkoli rozsudek nebo rozhodnutí soudního subjektu v dobré víře.

2. Všechny státy jsou vyzvány, aby přijaly povinnou jurisdikci Mezinárodního soudního dvora v souladu s Článkem č. 36 § 2 Zákona Mezinárodního soudního dvora, a to bez výhrad, jako prostředek zajišťující mírové řešení sporů v souladu s mezinárodním právem.

Článek 7

Právo na sebeobranu

1. Nic, co je v předkládané *Deklaraci*, nesmí zamezit platnosti práva na individuální či kolektivní sebeobranu, v případě, že vůči státu dojde k ozbrojenému útoku. Je tak dovoleno do té doby, dokud nedojde k bezpečnostním opatřením ze strany Bezpečnostní rady, aby zajistila udržení mezinárodního míru a bezpečnosti.

2. Opatření, která státy zavedou za účelem sebeobranu proti ozbrojenému útoku, musí být neprodleně hlášeny Bezpečnostní radě a nesmí za žádných okolností ohrozit výkon pravomoci a zodpovědnosti Bezpečnostní rady spadající pod Chartu Spojených národů, jako nutná opatření pro udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti.

Článek 8

Svoboda náboženství

1. Státy mají povinnost se sjednotit k posílení mezinárodní snahy o otevření celosvětového dialogu k podpoře kultury tolerance a míru na všech úrovních, založeného na respektování lidských práv a rozdílnosti náboženství a vyznání.

2. Státy mají povinnost zavést a podílet se na systému, který bude posilovat a chránit lidská práva a eliminovat diskriminaci na základě náboženství nebo vyznání. Státy mají povinnost zdržet se zneužívání a zabránit vládám, skupinám či jednotlivcům, aby bylo náboženství zneužito k ospravedlnění násilného trestného činu vůči jiným. Tyto systémy se musí obsahovat, mimo jiné, soudní mechanismy.

3. Státy mají povinnost podporovat náboženskou svobodu tím, že umožní členům náboženských skupin praktikovat jejich náboženství, ať už veřejně či soukromě a tím, že budou chránit místa uctívání, chrámy, hřbitovy a svatyně.

Článek 9

Náboženství, etnicita a mír

1. Státy mají povinnost angažovat se v mnohostranných konzultacích k řešení situací, kdy rozdíly náboženství, vyznání či rasy mohou představovat hrozbu pro mír, a to tak, aby mohlo dojít k zavedení nápravných opatření a identifikaci jádra problematické situace, která způsobila napětí mezi rozdílnými náboženskými nebo etnickými skupinami, aby mohla být přijata opatření podporující vzájemné porozumění mezi zainteresovanými skupinami.

2. Státy mají povinnost zajistit, aby náboženská víra nebo etnická identita nebyly zneužity jako záminka k hrubému a systematickému agresivnímu konání. V případě, kdy jedinci nebo skupiny spáchají či asistují při takových činech ve jménu jejich náboženství, státy mají povinnost zavést adekvátní opatření, která povedou ke stíhání a potrestání takových aktivit.

3. Při rozpoznání hrozby mírového soužití, které je způsobeno náboženským extremismem, státy mají povinnost zavést, v dobré víře, taková opatření, která zabrání jedincům nebo skupinám, aby páchali či asistovali u nábožensky motivovaného, hrubého a systematického agresivního konání. Taková opatření mohou, v krajních případech, vyústit k zákazu náboženských skupin – včetně sekt a kultů – které páchají násilné činy proti územní integritě a politické nezávislosti jakéhokoli státu.

Článek 10

Šíření kultury míru

1. Státy mají povinnost uznat a spolupracovat se skupinami a organizacemi, které chtějí šířit ideu míru jako celosvětového hnutí. Státy mají povinnost taková hnutí podporovat v jejich informačních aktivitách, včetně poskytování konzultací v oblasti lidských práv a mírových studií, jak je, mimo jiné, stanoveno ve Všeobecné deklaraci lidských práv a Deklaraci OSN definující kulturu míru z roku 1999.

2. Státy musí rozpoznat, že k dosažení trvalé kultury míru musí být vytvořeno veřejné povědomí o potřebě a hodnotě míru. V tomto ohledu jsou státy vyzývány, aby podporovaly aktivity, vzpomínkové slavnosti a iniciativy, které zvýší povědomí veřejnosti o míru, včetně výstavby mírových památníků jako alternativ k válečným památníkům.

3. Hlavy států a představitelé vlád mají povinnost uznat svou nezaměnitelnou a důležitou roli v šíření kultury míru a mají povinnost jednat tak, aby podporou této Deklarace přinesly ukončení války.

4. Státy mají povinnost podporovat kulturu míru včetně zajištění podmínek, které –

- (a) umožní občanům bez ohledu na jejich náboženství, či etnicitu, účastnit se na politickém životě státu;
- (b) zachovají svobodu médií, ve kterých lze vysílat a adresovat kritiku;
- (c) zavedou systém vzdělávání, který bude podporovat respekt a vzájemné porozumění mezi různými náboženstvími, vírami, vyznáními a etnickými skupinami;
- (d) budou podporovat realizaci udržitelných rozvojových cílů OSN;
- (e) zajistí mírové soužití všech národů, států a skupin ve spolupráci všech žen a mužů ke zlepšení životních podmínek celého lidstva.